

Tractat de Gramàtica

MIQUEL
ESTEVE
LLINATGE

Notes de color

Notes de Color — 33

LLINATGE

MIQUEL ESTEVE

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: juny del 2010

© del text: Miquel Esteve i Valdepérez
© d'aquesta edició: Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9791-681-3

Dipòsit legal: B-19.163-2010

SERRA DE LLABERIA, TIVISSA, 9 DE MAIG DE 2008

«La impaciència és un mal hàbit que es pot domesticar.» Amb aquestes paraules reganyava Malànima mentre es lligava la cigarreta d'un cop de llengua. Emprava el temps necessari per preparar-se-la, amb solemnitat i a pleret repetia uns quants cops al dia aquell ritual que des de ben jove li havia ensenyat son padrí, Joanet, el seu mestre de la vida. Doblegava amb perícia el paper Smoking i hi deixava caure el tabac de picadura d'una capsa de llauna, que tenia encara al rebost de la cabana i que li havia llegat son pare procedent d'un botí interceptat per la Guàrdia Civil. Una pila de capsas de picadura que els maquis traslladaven amb altres béns racionats per la serra de Llaberia per obtenir uns quants calés i bescanviar-los per armes que els ajudessin a guanyar una guerra ja perduda.

Els maquis havien pogut esquivar els guàrdies civils, però van deixar-hi la vida i tres mules amb les alforges plenes en un altiplà de la serra, víctimes d'una bandada de gossos colèrics que els van degollar i mutilar. Joan de Malànima, el pare, havia agafat sense permís del sergent, Lorenzo Albiach, una bona pila de capsas i també un rellotge, un magnífic rellotge de pèndol...

El cop de llengua final de Malànima per fermar la cigarreta era una icona d'un món inveterat que es resistia a desaparèixer, engolit per la història del progrés i la il·lustració sanitària. La bava aferrava el paper

mentre ell cloïa els ulls amb un aire d'orgull que delatava un tret notori del seu caràcter: valorar els petits actes de la vida diària. Un cop tancada, se la mirava aleshores a la distància que li donava el braç dret estirat i, amb un somriure efímer de satisfacció, l'encenia.

Vuitanta-cinc anys que amb prou feines podien dissimular una saviesa natural fonamentada en la paciència. Anys que li havien empolegat la cabellera i les celles, prominents i tofudes.

—No vindran tampoc, aquesta nit! —vaig exclamar-li, cansat per l'espera.

—Tranquil, home, encara no és negra nit —va asseverar-me amb els ulls mig tancats pel fum d'aquell tabac esbravat.

Ja feia més de quatre hores que els hi esperàvem, allà, apostats en aquella rocalla del massís que emparava el despoblat de Fatxes, acarornats per la garbinada que sovintejava els capvespres, embriagats per la mescla de la salabor de la mar i les aromes dolcenques del sotabosc.

—No deus haver errat els càlculs? —vaig demanar-li. El cert és que ja li ho havia preguntat dos cops almenys, però jo insistia en el fet de per què havien d'acudir-hi aquell dia.

—T'ho he explicat mil cops: el padrí i el meu pare els van veure per Santa Llumiosa, el 9 de maig! —va afirmar-m'ho somrient, mentre deixava anar els glaucs núvols de fum i resseguia embadalit la fumarel·la que es dissipava a l'envit de l'oreig.

El cel era net de núvols. El cerç, hoste habitual d'aquelles contrades durant el dia, se'ls havia endut, tot escombrant-los més enllà de la mar. La nit despertava i un capvespre de colors grisos i rogencs feia perceptible uns quants estels, els més agosarats. Es feien la ullada lluminosa, els uns als altres, des de la seva immobilitat en un Univers en expansió, que des d'allí, a terra, semblava captiu per la fimbria de tonalitats del crepuscle. La lluna plena, exsangüe, iniciava el seu procés de maquillatge com una diva esperonada pels afalacs d'un públic d'estels. Només algun avió o satèl·lit trencava l'harmonia d'aquell món de l'altura.

Costava creure, admirant aquell espectacle, que només hi fóssim nosaltres, en aquest món. Vull dir els habitants de la Terra. Quin significat tenia aleshores un Univers immens, en expansió, si només nosaltres érem els únics que podíem admirar-lo i, fins i tot, pensar-lo?

Em vaig passar part de la vigília intentant comprendre tot aquell espectacle celestial. Quan vaig mirar el rellotge, ja eren tres quarts de cinc. Malànima estava ajupit, amb l'esquena repenjada en una roca, acabant-se la cigarreta i el rostre serè i impertorbable.

—No entenc com pots perdre tant de temps esperant aquí amb mi! —vaig confessar-li.

—T'havia de convèncer que la foto del meu padrí i el visitant dels estels no era un muntatge —va proferir-me amb un deix de ressentiment.

Aleshores vaig refrescar en silenci les paraules del senyor Pérez Fonseca, l'editor en cap de la revista en què treballava, quan vam comprovar que la fotografia que ens havia proporcionat Malànima sobre un suposat alienígena en forma d'una mena de sípia era un muntatge. Em va escalar l'escalfor desagradable dels sucus gàstrics esòfag amunt... Aquell assumpte m'havia consumit.

—Som amics, no, Jaume? —va deixar-me caure amb un fil de veu esmoreït, que va aturar els meus pensaments.

—Sí.

—Als amics, se'ls ajuda!

Només feia uns quants dies que ens coneixíem. Poc temps per forjar-hi una amistat. Però és cert que, pel que a mi respectava, hi havia un malsà corrent d'afecte alimentat per les seves contalles, que únicament les darreres indagacions sobre el vell muntanyès havien enterbolit.

—A més a més —va soltar-me amb un somriure socarrant—, tinc tot el temps del món!

Van caure les hores sense res més a destacar que el magnífic pleniluni i tot el cor d'estels aplaudint la diva.

—Haurem de baixar —vaig suggerir-li, consternat, a dos quarts de cinc.

Tot i que estava resignat d'antuvi a un possible fracàs, aquella suma d'hores perdudes allà dalt m'havia provocat un cert desencís. Em lamentava interiorment per la plantada dels esperats visitants procedents dels estels. La tesi dels tècnics d'imatge de la revista que la foto del suposat alienígena en forma de sípia era un muntatge començava a qual·lar en el meu enteniment i em feia malfiar definitivament del món de Malànima. Jo n'havia idealitzat tota una mitologia, de la pastura, de la

trista història familiar, i em resistia, malgrat que els suposats visitants ens deixessin plantats, a acceptar que res no fos cert; que, com la foto, les contalles de Malànima només fossin enginys malaltissos d'un vell mentider.

Vaig alçar-me amb el cos entumit d'estar ajupit i vaig comprovar que ell continuava immòbil en el seu lloc.

—Joan!

El nom de pila de Malànima era Joan, com el de son padrí i el de son pare, però per aquelles contrades gairebé tothom el coneixia pel renom de la casa, la marca que donava fe de la traçabilitat familiar en un poble menut, Tivissa, de l'origen, de la procedència. Era Joan de ca Malànima, però el seu estil de vida havia aconseguit imposar-se al nom del llinatge i molts ja el coneixien com *l'Ermità*.

—Esperà't... Mira allà —va advertir-me, mentre s'aixecava d'un bot i apuntava amb el dit a la rocalla.

Una boira espessa escalava fins a la nostra posició. Una boira que semblava disposar d'enteniment per la forma com ho envoltava tot i evitava la geografia escarpada. La fresca garbinada havia cessat i una calma absoluta li facilitava l'ascensió cap a l'indret on érem.

—D'on collons ve, aquesta boira? —vaig preguntar-li en veu alta.

Malànima no va contestar-me. Només vaig poder distingir el seu somriure d'orella a orella i la lluïssor dels ulls en la foscor, un groc igni i fulgent, perquè en només un instant la boira ho va tornar tot confús i indistingible.

Vaig mantenir-me dempeus al lloc on era, sense moure'm, glaçat per la fredor que transmetia aquell alè misteriós que ens sotjava. Vaig aixecar el cap i, amb esgarrifança, vaig poder comprovar que el cel tampoc no es veia. La boira ho havia saturat tot, fins i tot l'obagor de la nit. Ho embolcallava tot. Tot.

—Joan? —vaig cridar-lo nerviós.

Cap resposta.

El pànic que em va sobrevenir és del tot indescriptible. Desitjava no haver-hi pujat mai, allà dalt. Amb les dents serrades pel terror i els músculs tensos, vaig esperar immòbil que la boira deixés de llepar-me, deixés d'ensumar-me...

Un quart d'hora presoner de la bromada. Quinze minuts de neguit perquè escampés. Emocionat, per fi vaig tornar a distingir el cel estelat i el paratge de roques on esperàvem apostats la presència de les sípies d'altres planetes. La boira es dissipava ràpidament, amb la mateixa diligència amb què s'havia ensenyorit de tot.

—Ho has vist, Joan? Què ha estat això? —vaig demanar-li, girant-me cap a la seva posició.

No hi era.

—Joan?

Vaig invocar molts cops el seu nom i l'eco me'l retornava amb sor-negueria.

—No facis bromes. No té cap gràcia —vaig exclamar-li en un moment àlgid de nerviosisme.

Però, pel poc que el coneixia, sabia que Malànima no era bromista de mena, no li esqueien aquell tipus de facècies. Vaig fer un volt pel paratge i no l'hi vaig trobar. Era com si la boira se l'hagués endut, enganxat amb la llengua llefiscosa.

Vaig mirar de tranquil·litzar-me i pensar... Què podia pensar?

La nit em reservava encara la millor de les sorpreses. Al damunt d'un còdol que el vent havia esculpit durant qui sap quant temps, que Joan anomenava *l'Home Calb*, perquè representava, amb certa dosi d'imaginació, el bust d'un calb de mitjana edat, hi havia una silueta estranya. No semblava pas Malànima, però jo, per si de cas, el vaig interpel·lar.

—Joan, ets tu?

Perplex davant l'immobilisme de la figura, m'hi vaig atansar amb el cos ruixat d'esgarrifances. Tot just vaig arribar a cinc metres de l'Home Calb i la llum de la lluna em va deixar contemplar amb claredat l'inquilí del còdol: una mena de gos fosc que m'observava amb dues pupil·les immenses, grogues, i una boca de genives sanguinàries i dents esmolades com les d'un enorme xerrac.

Vaig fer un mal pas enrere de por i vaig caure a terra. Mig atordit pel cop al cap amb una de les moltes pedres que empolsaven el cim de la serra, vaig intuir els enormes ulls d'aquell gos estrany clavats en mi, des del còdol, la lluïssor groga intimidatòria fitant-me.

El darrer pensament que vaig tenir abans que no perdés el coneixement definitivament va ser que mossèn Aparici, el vicari, tenia tota la raó del món.

• • •

EL RELAT DE JAUME ROBINSON...

Si em permeten disposar d'una part del seu temps, els explicaré una contalla en la qual podran entendre part d'una història paorosa i inversemblant. Prestin atenció i no els decebrà pas el relat de Jaume Robinson, o sigui jo mateix, el periodista d'afers sublims...

La vida no és tant el que un es proposa sinó el que realment s'esdevé, i la meva, de vida, la de Jaume Robinson Conti —aquest és el meu nom complet—, no n'havia de ser una excepció. Quan vaig acabar els estudis de periodisme, em vaig atipar d'enviar el *curriculum vitae* a periòdics i revistes. Només dos em van contestar de més de cent cartes de petició de feina. Tan sols vaig acudir a dues entrevistes. Només a dues els vaig cridar l'atenció d'entre tantes sol·licituds enviades.

En la primera, el cap de recursos humans d'un periòdic de tirada nacional em va sotmetre a un interrogatori sorprenent. No va esmentar res del que figurava en el meu esquitit currículum, tret de la carrera de periodisme; ans al contrari, em va demanar un cop i un altre per tot allò que no hi contenia i que, segons ell, hi hauria de constar. Quan va donar per finalitzada l'entrevista, em va fer l'efecte que m'havia empetitit. El tipus havia aconseguit fer-me sentir misèrrim.

—Com ha anat l'entrevista? —va demanar-me amb una rialla fingidament cordial.

—Bé, havia vingut a buscar feina i ara me n'aniré sense i humiliat, perquè, vostè, sap, vostè no ha mencionat res del que amb un esforç titànic he aconseguit, perquè per poder escriure això en el currículum no m'he estat tocant els ous durant tants anys! —vaig respondre-li empipat.

Encara ara em ve al record la sensació de basca que m'atribolava a l'hora d'abandonar l'edifici de la redacció del periòdic. No es podia afirmar pas que havia estat una primera entrevista fantàstica. Vaig jurar-me, allà davant la façana flamant del diari, que no en compraria

ni un exemplar més en el que em restés d'existència. Estava enfurismat i dolgut. Jo no sabia encara com funcionava tota aquesta història de les entrevistes, la feina i tota la martingala.

Van passar tres dies abans no vaig presentar-me a la segona entrevista. Era d'una revista d'esoterisme de gran tirada. Amb tota sinceritat, els he de confessar que no en sabia res, de conspiracions secretes, ni del més enllà, però necessitava una feina, havia acabat la carrera i per algun lloc havia de començar a forjar-me un futur.

La primera i única entrevista m'havia ensenyat a anar-hi malfiat i un xic escèptic. Així és que vaig entrar al despatx del meu entrevistador, l'editor en cap, amb una actitud recelosa i defensiva.

L'editor era un home de mitjana edat, calb, amb barbata i unes ulleres desmodades de metall que li feien la cara angulosa més prima. Duia una corbata blau cel que desdeïa amb la camisa de quadres i m'esperava darrere la taula fent lliscar un llapis de fusta Staedler Noris pels dits afilats i peluts.

—És el senyor Jaume Robinson? —va preguntar-me, mentre em convidava a seure davant seu.

—Sí.

—Robinson? Que és anglès?

—El meu pare és escocès, però va venir aquí de molt jove —vaig precisar-li.

—Escòcia... Quina gran terra! —va exclamar-me remenant el cap—. I Conti?

—La mare em va explicar que els seus besavis paterns eren italians.

—Itàlia, la bota de la Mediterrània... La terra dels cèsars! —va proferir-me amb els ulls mig tancats, com si assaborís les paraules o els records.

Tenia el meu currículum sobre la taula amb algunes anotacions a sobre. El podia veure amb claredat des del meu seient.

—Vostè creu en el més enllà, senyor Robinson?

La pregunta em va descol·locar.

—Amb sinceritat?

—És clar! Com més sincer sigui, millor per a tots —va aconsellar-me en un to jovial.

—No m'he trencat mai gaire el cap amb tot això... però m'agrada molt la frase de Sartre: «L'existència precedeix l'essència.»

—Una gran frase! —va prorrompre deixant el llapis damunt la taula—. Una frase que sintetitza tot un cúmulo de pensament. Molt bé, senyor Robinson!

Li havia agradat, semblava satisfet. Tenia molta expressivitat en els moviments de mans, bellugadisses, i en un rostre transparent, dels que reflecteixen el que senten.

—Això no obstant, jo no estic d'acord amb Monsieur Sartre —va observar-me amb una rialla—, però ara no ens toca parlar del que jo penso.

L'observació em va fer témer, per un instant, que havia ficat la pota.

—Per què es va fer periodista?

—Per inquietud, sempre m'ha agradat ficar el nas en totes les coses, ja de ben petit.

—Curiositat malsana potser? —va demanar-me amb una ullada picardiosa.

—Sí —vaig afirmar-li, sense poder intuir l'abast final del terme emprat per qui m'entrevistava.

Va abocar-se damunt del currículum i va revisar-lo un breu instant. Els suficients perquè jo m'adonés que tenia darrere seu un estant de fusta ple de figures de divinitats de totes les confessions i fotos emmarcades de viatges.

—No té experiència? —va inquirir-me sense fitar-me, amb els ulls recorrent el full.

—No, no he tingut temps.

—No és cap problema. L'experiència, com quasi tot a la vida, s'assoleix amb el temps —va apuntar-me somrient—. Tot i que... què és l'experiència? —va deixar-me anar, arronsant les espatlles.

No vaig respondre-li, perquè vaig pensar que es tractava d'una pregunta amb caire de reflexió en veu alta. Jo també ho solia fer amb els meus companys d'estudis quan algú utilitzava algun mot amb solemnitat com ara la *justícia* o la *dignitat*, quan s'empraven els mots importants en termes absoluts.

Es va aixecar i vaig poder comprovar que ben just arribava al metre seixanta. Poc cos que uns ulls blaus, brillants i enigmàtics, feien irrelle-

vant. Es va asseure a la cadira del meu costat com si volgués trencar la barrera d'autoritat que la taula imposava i cercar un to de complicitat i igualtat. Les cames primes creuades, dins uns texans de tub, li penjaven i deixaven al descobert uns mitjons de color maduixa.

—Vol aquesta feina, senyor Robinson?

—És clar!

—I com és que desitja una feina que encara no sap de què tracta?

Era ben cert. L'anunci de la revista solament especificava que es buscava un periodista.

—Perquè no en tinc cap, de feina. Necessito calés i he enviat una pila de currículums i no he rebut cap resposta, tret d'una entrevista en un diari que no compto que em torni a trucar. Sé pels companys que en el món del periodisme la cosa està saturada i per algun lloc he de començar.

Vaig haver de respirar a fons per recuperar-me d'aquella explosió de sinceritat.

—Molt bé, excel·lent! Senyor Robinson, jo no hauria estat més lúcida ni més concret a l'hora de respondre. Una de les qualitats del periodista és no abusar del llenguatge i anar al gra.

La forma en què ho va pronunciar era creïble. Com a mínim, no semblaven afalacs estudiats per amenitzar una entrevista.

Immers en els meus pensaments, vaig veure que m'allargava la mà prima i peluda.

—El meu nom és Lluís Pérez Fonseca.

La hi vaig estrènyer i vaig notar una escalfor benigna que em pujava braç amunt. Tot seguit, va estirar el braç i va agafar una targeta de damunt la taula. Me la va oferir amb el seu somriure afable.

—Li donaré una oportunitat, senyor Robinson. Li proposaré una feina. La hi retribuïrem, és clar, i si m'agrada... el contractaré.

Se'm van obrir les portes del cel en escoltar-lo. Una primera feina és una fita especial en la biografia de tothom, o almenys en la meua.

—Vingui demà a les vuit del matí. Fins aleshores pensaré en quin laberint haurà de resseguir el fil d'Ariadna. Per cert, senyor Robinson, ha llegit mai la nostra revista?

Va copsar el dubte en la meua resposta com un falcó el vol d'un aviram de corral.

—No —vaig respondre-li amb certa vergonya.

—Pot agafar-ne una ara, en sortir, de les que hi ha de mostra a l'entrada. Hi fa un cop d'ull aquesta nit per situar-se. Bon dia i fins demà.

Vaig acomiadar-me amb un *fins demà* carregat d'esperança i il·lusió. A l'entrada, vaig demanar permís al conserge per agafar-ne un exemplar, segons la petició que m'havia efectuat el senyor Pérez Fonseca.

Després de l'entrevista, la ciutat em semblava una altra aquell matí. Quan et succeeix alguna cosa especial, la percepció de les coses canvia. L'influx de l'estat d'ànim en la percepció és un dels enigmes més paradigmàtics del procés neuronal que ens determina. Bé, no els vull avorrir pas amb aquesta mena d'observacions. El cas és que l'atmosfera feixuga de Barcelona se'm feia agradable. El frenesí de gent i cotxes no em pertorbava. Caminava pels carrers de la ciutat confortat per l'entrevista amb el senyor Pérez Fonseca, com si estigués sol al món, sol enmig d'aquella munió de gent.

El sol havia fet ja unes quantes passes pel seu arc diari, abans que no decidís compartir amb algú l'èxit de la segona entrevista. Des de l'interior d'un bar d'entrepans ràpids, on havia de fer el meu àpat matinal, vaig marcar el número de telèfon de Clara.

Clara Aymerich de la Guàrdia era la meva millor amiga. L'escàs temps de relació amistosa mantinguda no li manllevava el mèrit de ser l'única persona de confiança de l'agenda del meu mòbil en aquell moment.

Clara i jo ens havíem conegut feia sis anys a la biblioteca de la Universitat Central, a la Gran Via, on m'agradava anar a estudiar i passejar pel claustre en els recessos. La presència de tots aquells llibres vells de pell als prestatges, que retenien el temps empolsat en les seves aures, i l'aire dens i enigmàtic de la sala es convertiren en uns aliats idonis per estudiar.

De tant en tant, sortia al claustre a fer un tomb, a respirar l'aire de fora, un aire nou i embegut de gasos i olors.

Als passadissos em distreia mirant el terra d'escacs i pensant que tots nosaltres érem figures d'una partida en dansa. Em complaïa imaginant quina peça representava cadascuna de les persones que per allí passaven. Alfils, cavalls, peons... amb imaginació i perspicàcia podia anar assignant aquest rol a les persones que caminaven damunt del tauler del passadís.

Una jove rossa, sempre solitària, sempre al mateix racó, sempre asse-guda amb idèntic angle, havia decidit que en fos la Reina Blanca. Una aura especial de llum blanquinosa la recobria. Era com si les partícules de llum, arribades a escassos metres del seu cos, esdevinguessin comple-tament blanques.

La Reina Blanca acudia totes les tardes a estudiar, menys els diven-dres. Sempre sola. Com jo, Clara mai no parlava amb ningú. I aquest fet, l'aïllament entre la munió, m'hi va fer sentir molt proper.

Van passar més de dos mesos des que vaig decidir iniciar una con-versa amb ella. De fet, jo havia alimentat una imatge de noia esquerpa i hermètica durant molts dies d'observació. Però la realitat fou prou distinta...

Clara Aymerich de la Guàrdia, la Reina Blanca

Clara havia nascut la nit de Sant Joan del 1967, en un tràgic part en què la seva mare, la dolça Isabel de la Guàrdia, va traspasar donant a llum. El seu pare, Pere Aymerich Domènech, era un advocat notori, fill de Prati-dip i instal·lat a Barcelona, que regentava un bufet de prestigi, Aymerich Advocats, a la part alta de la ciutat comtal. El part l'havia agafat tancant un negoci a Roma. Sovintejava molt Itàlia, on tenia clients importants, i allí l'havien batejat amb el sobrenom d'Il Commendatore Aymerich. En els escassos cercles que freqüentava tothom l'anomenava així. I, a ell, li agrada-va. Se sentia, de fet, com una mena de capità general lliurant batalles aquí i allà, marcant estratègies, presidint capitulacions i, amb amargor, també sofrint alguna derrota, com va ser la mort de l'esposa.

Clara va créixer sense l'escalfor de la pell materna, sense la blanor dels mugrons de la dolça Isabel. Dins de la desgràcia, però, va tenir sort de comptar amb la presència omnipresent de la germana soltera del pare, Mag-dalena Aymerich. Ningú no entenia per què mai no s'havia casat, malgrat la seva bellesa. Magdalena vivia a casa del seu germà des de la mort d'Isabel i, més que per encàrrec seu, es va comprometre a criar Clara per un estrany sentiment que els més propers a la família identificaven amb la compassió.

La torre dels Aymerich s'alçava solemne a l'avinguda de Pearson, una edificació de les darrerries del segle XIX que havia adquirit l'advocat dos anys abans de casar-se, destinada a ser l'embolcall familiar idoni. Aquests

eren els plans d'Il Commendatore, un home que tot ho planificava, tot ho controlava i menystenia severament la improvisació.

Clara es va fer dona en companyia de la radiant Magdalena Aymerich i, és clar, qui va exercir-hi més influència també va ser la tia mare. La passió per l'astrologia i el tarot de la seva tutora accidental ben aviat la va fer captiva d'aquell nou món intel·ligible. Els estels, les constel·lacions, els grans arcans del tarot de Marsella, tots aquells enigmes esquitxats de mites la van atrapar i, a desgrat del pare, va endegar la carrera de físiques amb la intenció d'especialitzar-se en astronomia.

El malcontentament del pare per aquelles inclinacions extravagants de l'hereva es va agreujar amb el pas del temps. Ell hauria desitjat una advocada que s'encarregués del bufet, que continués al seu costat la tasca encetada. Pensava sovint que la decisió de Clara esdevenia una despesa capritxosa de talent, una inconsciència juvenil. I es lamentava molts cops de no haver imposat el seu «criteri pràctic i sensat» en aquell afer.

A poc a poc, Il Commendatore Aymerich va anar alimentant una animadversió envers la seva germana Magdalena, a qui culpava d'allunyar-ne la filla. Li reprotxava constantment aquella sensibilitat especial «per a coses que no són d'aquest món» de Clara, tot camuflant així els veritables motius pels quals la filla l'odiava.

Ningú no sap si Magdalena es va cansar d'aquella pressió a la qual la sotmetia el seu germà, però el cert és que un dia va desaparèixer. Sense deixar cap rastre. Tan sols en va restar l'aroma dolcenca de la seva pell surant entre el mobiliari del casal.

Clara tenia llavors vint anys. Va aixecar-se un matí i només va descobrir que la tia havia recollit les seves pertinences més íntimes de la cambra, i des d'aleshores no la va veure més.

Eren moltes les estones que Clara rebobinava per descobrir en els records nuvolosos algun indici de comiat. Res. Magdalena s'havia esfumat. Només li havia deixat, com a senyal, una carta del seu tarot de Marsella, una carta damunt la taula de l'estudi en què les dues es refugiaven per endinsar-se en un món intel·ligible i màgic. La carta XX del tarot de Marsella: el judici.

Magdalena l'havia abandonada en aquella mansió opulenta; estava tota sola, no en un sentit estricte, ja que la presència del matrimoni Morales, una parella de veneçolans de mitjana edat que hi treballava com a servei, alleujava el silenci esfereïdor dels llargs passadissos d'aquella casa lúgubre.